

ЛИПЕНЬ

1982

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№13 (1127)

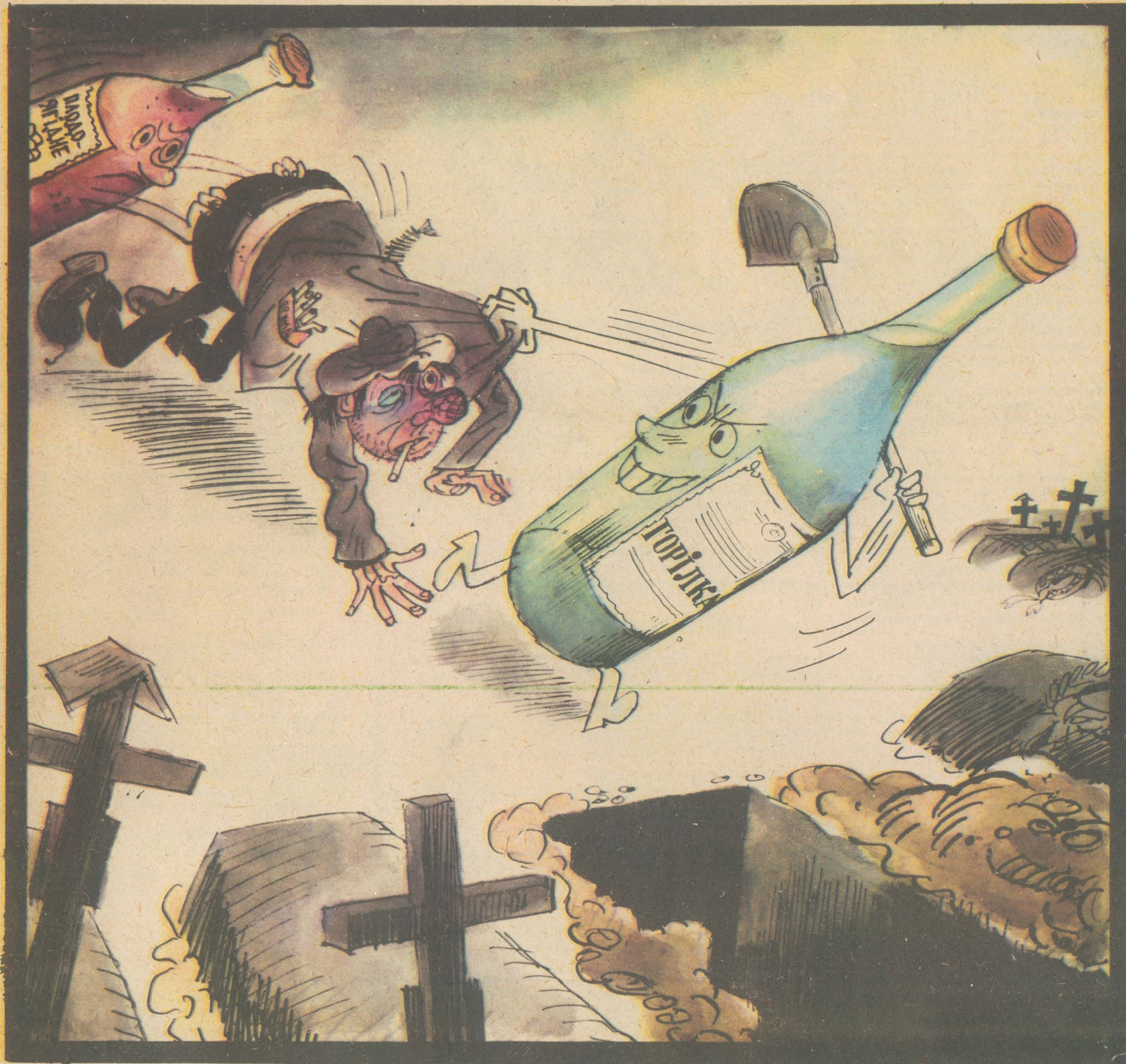
Ціна номера 30 коп.

ПЕРСОНА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА (за темою ма-
рійського сатиричного журналу «Почемиш» («Оса»).

— Поганяй до ями...

НАЙНЕЩАСНІШИЙ

Чого, питаєте, скороченого? Розкажу потім. А зараз — про завод. Я, звичайно, людина маленька, але скажу вам відверто: це найнещасніший завод з усіх цегельних заводів не тільки Вінниччини, а й, мабуть, республіки. Не вірите? Що ж, послухайте... Почну з 1968 року. Саме тоді на околиці Немирова почали його споруджувати. А мене взяли за сторожа. Під час закладання фундаменту оркестр не грав і промови не виголошувались. Хоч я людина маленька, але це точно пам'ятаю. А от 1975 року, коли будівельники здавали завод споживспілці, був і оркестр, були й промови. До речі, комісія прийняла новобудову з оцінкою «добре», хоч недоробок виявилось ого-го скільки!.. Сам бачив.

Пам'ятаю, як члени комісії — голова Немирівської райспоживспілки Антон Мефодійович Фесенко, начальник відділу по виробництву місцевих товарів Вінницької облспоживспілки Віктор Степанович Чорний та інші товариші — гаряче говорили про райдужні перспективи у зв'язку з появою заводу на світ божий, про те, що три мільйони цегли, які він даватиме щороку, внесуть вагому лепту в будівництво не тільки у районі, а й в області...

Після цих урочистостей, наскільки мені відомо, підприємство відразу ж приписали до Немирівського хлібокомбінату місцевої райспоживспілки. На сторожів — на мене й Павла — ця зміна не вплинула. Я людина маленька, але, по правді кажучи, був здивований. Адже директору Арсенію Сильвестровичу Долі, крім хлібокомбінату, підпорядковані ще цех безалкогольних напоїв, цехи ковбасний та рибокопильний, у нього й так клопоту під зав'язку, а тут ще й завод накинули — він же не потягне! Аж чую, керівники кажуть: «Хлібокомбінат тягне, ситро й мінеральну воду тягне, ковбасні та рибні вироби тягне — потягне й цегельний завод».

Але, мабуть, не потягнув, бо незабаром цегельня була перефутболена (тобто передана з балансу на баланс) заводові «Буддеталь», який підпорядкований облспоживспілці й знаходиться у Вінниці.

Та, зрештою, я людина маленька, й куди хто що перефутболює, не моя справа, тим більше, що на сторожів ця зміна не вплинула: ми з Павлом, як і раніше, отримували зарплатню й охороняли об'єкт.

1976 року завод не працював — ліквідовувалися недоробки. Запрацював у 1977 році. Поганенько, але запрацював. У Немирові робітників не набрали, возили з Вінниці — майже за півсотні кілометрів. Сировини не вистачало. Води також. Вугіллям завод не забезпечили. А до всього ще виявилось, що він сезонний (немає сушилок, тож міг функціонувати тільки влітку), механізми застарілої конструкції і потрібно багато ручної праці.

РОЗПОВІДЬ СКОРОЧЕНОГО СТОРОЖА

Наступного 1978 року вже не працював. А ми з Павлом сторожували. Бачили, як усе потроху ламалось-руйнувалось. Гнили балки, протікав дах. Хоч я людина маленька, але, повірте, серце за все боліло. Коли йшов дощ, я ховався у так зване службове приміщення: там хоч підлога погнила, але дах іще був цілий.

10 жовтня того ж 1978 року мені добре запам'яталося. Того дня завод «Буддеталь» (тепер він — завод залізобетонних виробів облспоживспілки) перекинув цегельню назад під опіку товариша

Долі. А нас із Павлом скоротили з метою економії коштів. Нам що, ми люди маленькі, незабаром на пенсію пішли, а от завод став сиротою нещасною та беззахисною. Всього Немирів знав, що з ним, бідним, витворяли: розтягували, розбирали, розкрадали кому тільки не лінь. Ідуть, бувало, шофери, зупиняються й нишпорять скрізь: тому треба шмат кабелю, тому гайку, тому якусь дровину чи дошку для господарства... Трактористи з ближніх колгоспів прямо на своїх залізних конях навідувалися — теж «розкурочували». Переїжджі й перехожі били скло у вікнах. Виймали двері з одвірками й наличниками. Дітлахи приходили й забирали все металеве на брукх... Ось таким чином розтягали його чотири роки підряд.

А цієї зими прибігає до мене Павло й каже: «Ти чув, Петре, заводом знову зацікавилися?» Навідався я туди, а там — страшна картина: тільки труба більшменш непошкодженою стирчить, а всьому іншому, як кажуть, труба!

А потім, дивлюся, суне цілий загін представників — із райспоживспілки, з облспоживспілки, керівники Немирівського району, та всі обурюються, ахають, руками сплескують. Сам голова Немирівського райвиконкому Андрій Григорович Соць кидає докір споживспіланським діячам: що ж ви, сякі-такі, натворили! Завод вартістю майже в чотириста тисяч карбованців угробили! Нам, каже, цегла до зарізу потрібна — і на будівництво культурно-побутових та виробничих об'єктів, і людям на спорудження хат; щороку її не вистачає по району сім-вісім мільйонів штук, а ви!..

Ну, всі почали кивати на товариша Долю, а той давай бити себе в груди й клястися, що ось-ось завод запрацює; хлібокомбінат, мовляв, він тягне, мінералку та ковбаси з копченою рибою тягне, то й цегельний завод потягне...

Усі відразу замовкли, перестали обурюватися, дехто навіть посміхнувся — повірили товаришеві Долі. Мовляв, тут ремонту на якихось шістьдесят-сімдесят тисяч карбованців — дрібниці...

Отак побалакали та й роз'їхалися. А завод стоїть. І, боюсь, що не скоро даватиме цеглу. Звичайно, не моє діло думати про глобальні проблеми економіки — на це є начальство. Але іноді йду повз отой нещасний цегельний завод, подивлюся і мимоволі починаю думати-гадати: хто ж усе-таки відповідь за несуттєву безгосподарність, за те, що довели підприємство до ручки? Хто, питаю вас, хто???

Розповідь скороченого сторожа
записав Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Вінницька область.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ЖОДНОГО ДНЯ БЕЗ РЯДКА!

Під таким девізом, передає наш кореспондент з Івано-Франківська, ось уже п'ятий рік живуть мешканці будинку № 28 по вулиці Набережній. Кожен день у них починається з написання чергової скарги до різних місцевих установ на те, що у їхньому дванадцятиповерховому будинку не працює ліфт, немає води, під час дощів протікає дах.

ТЕПЛЕ МІСЦЕ

РОВЕНСЬКА область. (Спец. кор. ТАП). Відомо, що людина ніколи не поспішає залишати того місця, де їй добре. Саме таким теплим місцем стала для будівельників Млинівського між-

колгоспбуду ферма колгоспу «Правда». Там їм так сподобалося, що вже три роки вони ніяк не наважуються закінчити реконструкцію кормоцеху і, кінець кінцем, залишити ферму.

СКАЗАНО — ЗРОБЛЕНО

За таким принципом працюють керівники Ворошиловградського району електричних мереж. Ще у грудні минулого року сказали вони жителям вулиці І-Гірської (м. Ворошиловград)

про те, що оперативно полагождать на цій вулиці аварійну електролінію. І сказавши, вирішили, що на цьому їхня робота закінчена.

НЕ ВСТИГ

В газеті на фото побачив Кіндрат: Галявина в лісі і — повно зайчат! ...В редакції враз прохрипів телефон: «Скажіть: чий це ліс? І який це район?» Йому фотокор відповів наугад: «Чий ліс — я забув. Знаю — шостий квадрат». ...Вже й зиму прогнали шпаків голоси, — Кіндрат-бракон'єр все штурмує ліси. Обдерся, задрипався, наче свиня, А хоч би зустрів десь яке зайченя... Присів на пеньку, люто нігтя гризе: «Хтось перший устиг... От мені не везе!..»

Кіндрате! Закінчуй облогу лісів! — Те фото було... з дуже давніх часів.

Микола ТИЩУК.

м. Кам'янець-Подільський.

РАЗ МАХОНУЛИ, ДВА МАХОНУЛИ...

ДОБРЕ ДИТЯ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Або: про запчастини
і... лицедійство

У кожного з нас свої уподобання. І неприяні — також. Я, наприклад, вельми люблю театр. Але мене дратує театральщина. З літературних жанрів перевагу віддаю драматургії. Але не терплю надмірної драматизації подій у повсякденному житті, штучного нагінання емоцій. До чого це я веду? А ось до чого.

Приїжджаєте ви, скажімо, в колгосп. У господарствах району в розпалі оранка на зяб. А тут з десяти наявних тракторів на полі — половина.

— Чому простояє техніка? — підступаєте ви (в даному випадку ви — перевіряюча особа) до голови колгоспу.

— Як чому? Хіба не зрозуміло?

Ви на контрзапитання не реагуєте...

Отут і починається. Голова заломлює руки, б'є себе в груди, імітує зашморг на шиї. Коротко кажучи, демонструє цілу обойму усіляких театральних прийомів. І все це має означати: немає запчастин.

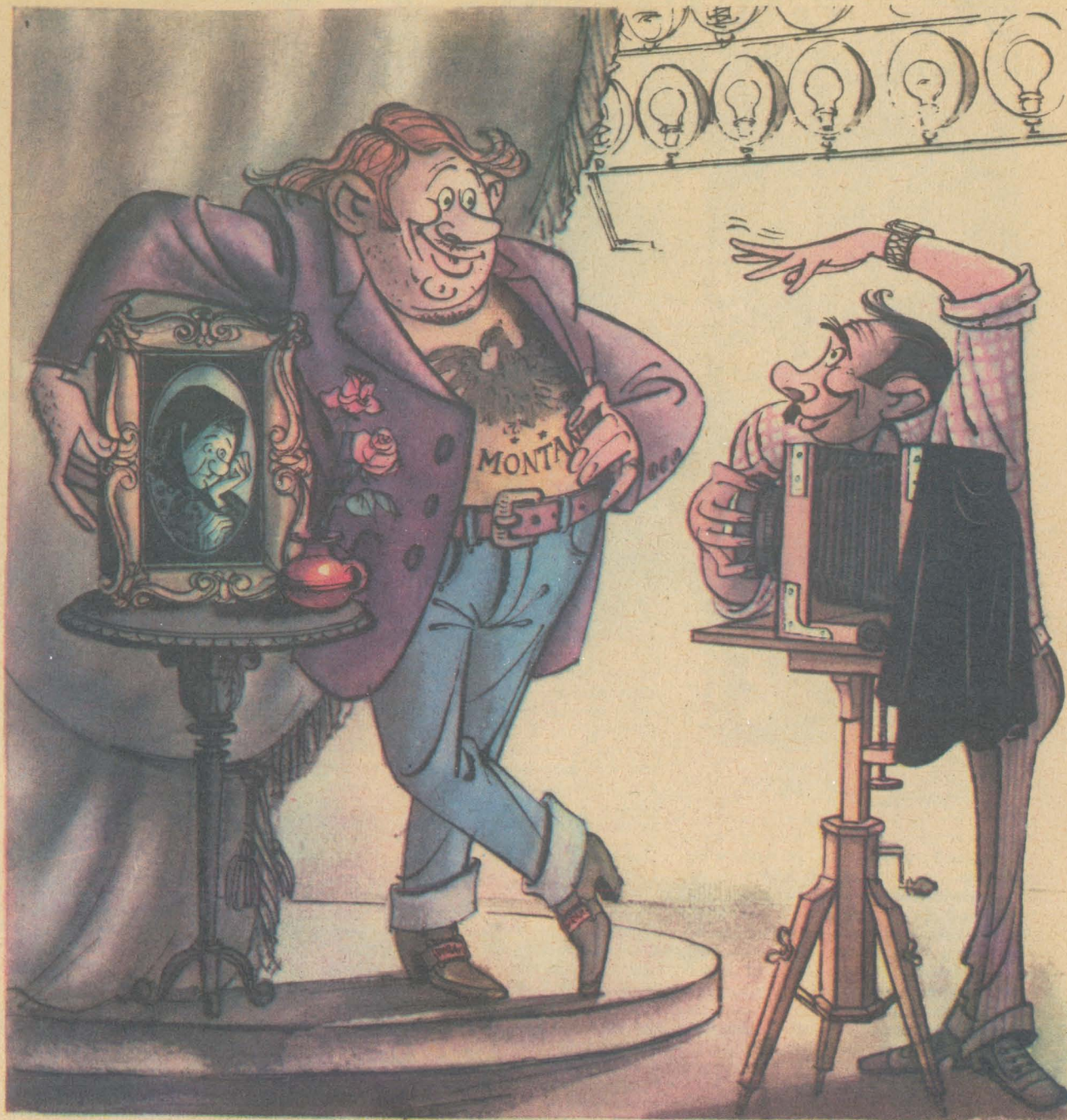
Метикований голова не буде вдаватися до ойкання і зойкання, а робитиме справу спокійно, без метушні й водночас капітально.

Як робили це до недавнього часу в радгоспі «Червоний партизан» Олевського району Житомирської області. Виникла там проблема підшипників. Дехто за такої ситуації що робив би? Правильно, заохвав би, заойкав би, себто вдавсь б, як казав возний Тетерваковський, до лицедійства. Паніку здійняв би. А переконавшись, що це не допомагає, послав би в усі чотири сторони «штотхачів» і суворо наказав без підшипників не вертатись.

У радгоспі ж «Червоний партизан» розігравати трагедії не стали. Тут-таки зняли колеса із щойно придбаного причепа ПСЕ, повиколупували з них підшипники — і, як оком змигнути, вирішили проблему. Ну, а як же причеп, питаєте? А ніяк. Обійдемося поки що без причепа.

Це стосовно підшипників. Решту ж відсутніх запасних частин тут компенсували майже новим трактором Т-74, розібравши його до останньої гайки.

Певне, в багатьох господарників викликала б неабияку заздрість та легкість, з якою вирішується проблема запасних частин на Кам'яно-Брідському фаянсовому заводі Баранівського району тієї ж області. За одним (першим) махом заводчани закупили запас-

— Мама гнівається, що я не навідуюсь роками, пише, що я взагалі забув про неї, то я пошлю їй цю фотографію, хай бачить, що я завжди з нею.

них частин у районному міжгосподарському об'єднанні по будівництву — на суму понад 17 тисяч карбованців. Як це вдалося? Дуже просто: оформили купівлю-продаж цілого (на ходу) МАЗ-500, але начебто у вигляді окремих агрегатів, себто у заздалегідь розкомплектованому вигляді. У «Прибутковому ордері» за номером 506 так і записано:

Двигун — 4440 крб.

Коробка передач — 1950 крб.

Рама — 750 крб.

Сидіння — 305 крб.

І так далі.

За другим махом завод у тій самій організації (для тих самих потреб)

купив екскаватор. Причому ця покупка навіть не пройшла через бухгалтерію! Однак яке це має значення — були б запчастини. Повідкручували геть усе, що їм потрібно, решту — на звалище.

Отак лише два рази «махонули» — і мають запчастин по саму зав'язку.

Вам мало названих адрес? Будь ласка, ще: Гадяцька міжгосподарська шляхово-будівельна організація Полтавської області. Так от, придбали в 1980 році гадяцькі шляховики «на стороні» шість КРАЗів. Два з них про людське око кілька разів використали як транспортні засоби. Чотири ж... Куди відправили? Правильно, в металобрухт. Ну, звичайно ж, перед тим вилучили з них усе, що

відкручувалося-відгвинчувалося...

Справедливості ради скажу, що в цій організації люди не скнари: себе забезпечили й з іншими діляться. Представника «інших» я і зустрів на господарському дворі. Там милував погляд дощенту «перебраний» КРАЗ, як кажуть, zostалися ріжки та ніжки. Здавалося б, із свічкою шукай — нічого не знайдеш. А тим часом бачу: хтось порпається в металевих залишках. Знайомлюся — шофер із сусідньої будівельної організації.

— Що робите? — запитую.

— Та от... виймаю вилку... Знадобить-ся...

Учіться, шановні товариші з Олевського та Баранівського районів. Ви ж усе собі та собі...

Ну, а якщо серйозно? Як кваліфікувати такі сумні факти?

— А якщо серйозно, — сказав мені один серйозний товариш, — то це просто неподобство, за яке слід карати.

Обома руками підписуюсь під цими словами!

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

БАТАЛІЇ В ТОРІШНІЙ КУКУРУДЗІ

У глупу браконьєрську ніч їм обом не спалося.

І, зарядивши себе як слід розігрівальними напоями, баки всюдихода УАЗ — пальним, а ще щось — ще чимось (оте «щось» ми потім здогадно розшифруємо), голова колгоспу «Більшовик» Чорнухинського району на Полтавщині М. Ф. Німець разом із головою Поставмукської сільради Д. М. Цимбалом, смикнувши ще по одній «на коня», рушили охороняти дорогоцінне колгоспне добро. Яке?

У колгоспі «Більшовик» залишилося в полі понад півсотні гектарів незібраної кукурудзи. Стирчать почорнілі сте-

бла, шурхотять сумно на пронизливому вітрі... Якби зібрати своєчасно ті гектари, скільки корму додатково мала б колгоспна худоба! Та у голови колгоспу були інші плани. Вирішив він придати тими гектарами всіх ненажерливих диких кабанів і неприкаяних лосів Полтавщини, що завдають такої шкоди сільському господарству, та разом і покінчити з ними. Отож і відправлявся щоночі на добровільне патрулювання.

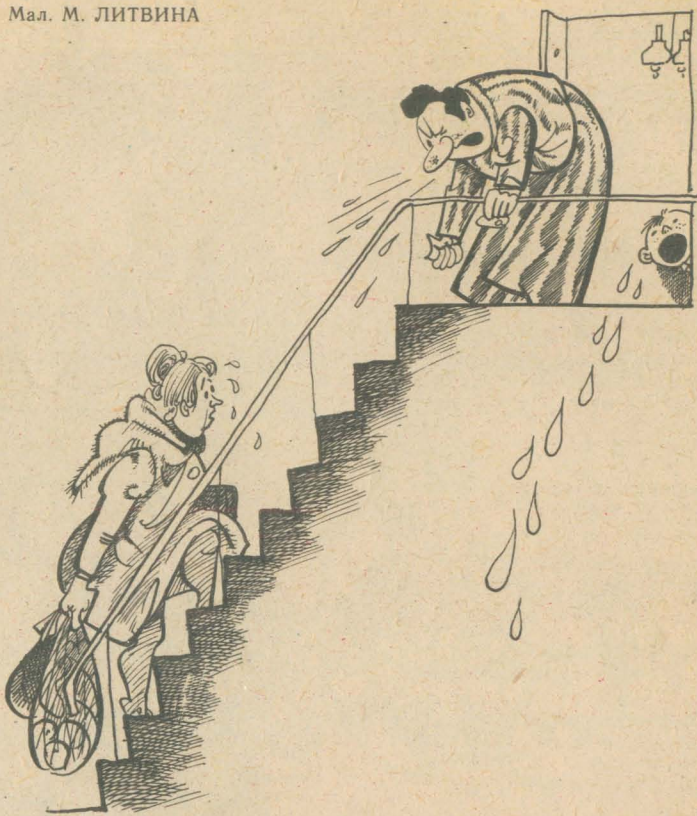
Та якось на його сліди натрапив В. І. Киричейко, мисливствознавець Лубенського лігоспазу, до території якого відносяться і угіддя колгоспу «Більшовик». Мисливствознавців, як відомо, не у балетній школі навчають. Немов у відкритій книзі, прочитав Киричейко по слідах процес «охорони колгоспного майна». УАЗик голови на кукурудзяному полі гасав по колу, як це звичайно роблять, коли полюють на диких звірів найбраконьєрнішим способом — з-під фар. І горе тому звірові, котрий попаде у потужний потік світла! Переляканого, засліпленого наздоженуть, затаранять залізним бампером, доб'ють, чим добиваються звірі. Могутні лосі з розлогими рогами, дебели вепри з гострими, немов леза кинджалів, іклами, котрі не бояться ніякого хижака в лісі, тікають, мов зайці, від двоногого хижака на колесах. Та це їх не рятує...

Врятувати вирішив Киричейко. Чотири ночі не спав, чатував у засідці. Змарнів і почорнів, але дочекався. На кукурудзяному полі знову закружляли світлові промені. Подавши сигнал супроводжуючій його машині, де сиділи лісничі О. В. Чобітько з Г. Т. Мартиненком, і зробивши вправний маневр, Киричейко примусив зупинитися машину голови колгоспу.

Рев африканського лева здався б скавучанням домашньої болонки у порівнянні з тим горланням, що пролунало з кабіни у відповідь на таку зухвалість.

— Ти хто такий? — голова колгоспу

Мал. М. ЛИТВИНА

— Де це ти гасаєш, дитина вже цілу годину реве!

і голова сільради вискочили з кабіни і стали у бойову позу.

— Краще скажіть, хто ви такі, — спокійно відповів Василь Іванович. — Адже це мисливські угіддя Лубенського лігоспазу. А я мисливствознавець і виконую свої службові обов'язки.

— Це поля мого колгоспу! Я тут хазяїн! — заволав Німець. — Знать не знаю ніяких ліс-псих-закладів. Геть! — Ми влада на місцях, — авторитетно підтримав його Цимбал. — У порошок зітремо!

І обидва злагоджено проспівали речитативом:

— Більше-тобі-тут-не-доведе-ться-ви-конувати-свої-обов'язки!

Та це не злякало Киричейка.

— Давайте все-таки мирно розберемося, що ви тут робите.

— Я ж тобі товкмачу: відганяємо з поля кабанів, браконьєрів та іншу нечисть! — гримнув голова колгоспу.

— Як же ви їх відганяєте? Чим?

— Матюками!!!

І голова продемонстрував це так красномовно, що мисливствознавець, заклавши вказівні пальці у вуха, довго витрушував з них нецензурні вислови.

— Чого ви лаєтесь? Ви ж культурні люди, керівники, — спробував вгамувати їх Киричейко. Та «культурні люди», дихаючи концентрованою сивушно-нікотиною сумішшю в обличчя мисливствознавця, не скупились на лайку та брудні образи. А незабаром, коли він, за інструкцією, хотів оглянути всередині УАЗика, перейшли від енергійних слів до не менш енергійних дій. Схопивши Киричейка за барки, голови злагоджено відкинули його в кукурудзу.

А як же ті двоє лісничих, що супроводжували інспектора? Чому вони не втрутилися, не допомогли йому? Справа в тому, що Киричейко сам заборонив їм це робити, відвів їм роль тільки спостерігачів і свідків, бо чув про зухвалу вдачу голови колгоспу «Більшовик», якого в минулі роки вже затримували працівники лігоспазу — зі зброєю і без. Тому й не хотів створювати рукопашну в кукурудзі, на яку його так ретельно провокували. Для нього зараз більш цінними були їхні підписи, ніж кулаки, але підписувати протокол обидва голови відмовилися.

І, облаявши наостаннє не слід Киричейка, поїхали додому.

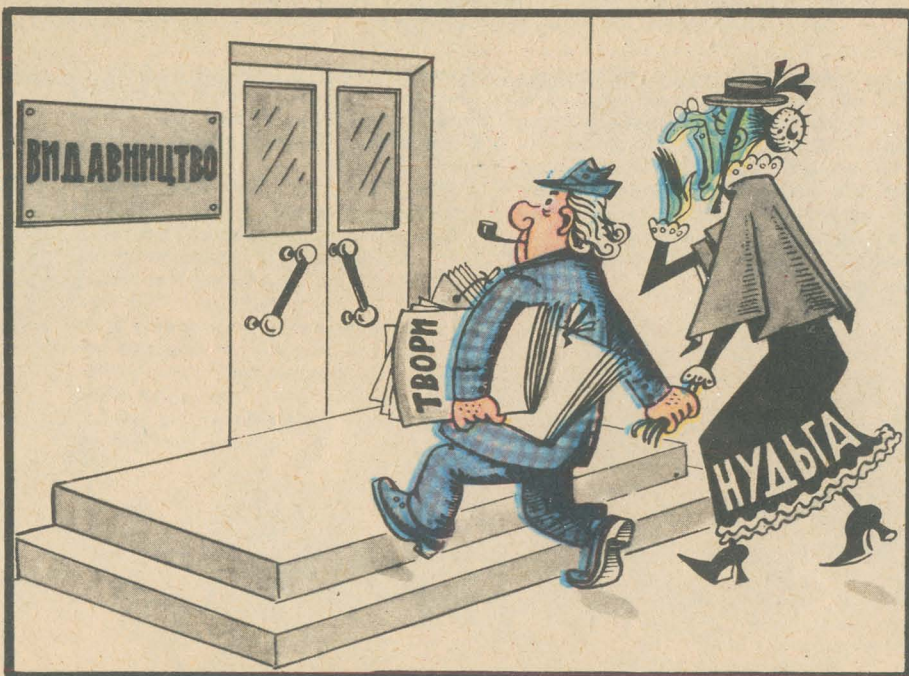
Управління мисливського господарства області суворо покарало порушників і грубіянів! Стягнуло аж... по три десятки штрафу з кожного...

Але подекують, що у цьому році М. Ф. Німець планує залишити незібраною кукурудзу не на одному, а на багатьох полях. Ото полізуть у Чорнухинський район кабани, лосі та інша звірина з усієї республіки!

Євг. НАУМОВ,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

Мал. А. БОРДУНІСА

Співавтори.

ГУМОРЕСКА

Збори затягнулися. Але порядок денний, нарешті, вичерпався, і, вже не сумніваючись, що говорить до глухої стіни, головуючий стомлено запитав:
— Чи будуть у кого зауваження?.. Оголошення?.. Довідки?..
— У мене!..

Усі озирнулися. Якому це дивакові заманулося іще забирати в людей час?..

— У мене, — повторив табельник Затірка, котрого досі не те що на зборах — узагалі мало хто де чув. — Після зборів я попрошу директора товариша Скеля, головного інженера товариша Сірого та заступника директора товариша Фаворита...

Якби серед залу в цю мить приземлилася літаюча макітра, здивування було б меншим. Досі подібні заяви дозволяв собі хіба хтось з уже названих осіб і нічого доброго залишенням це не віщувало. Але Затірка!.. Та ще й з ким жартувати надумав!..

Ошелешений не менше за інших, Скеля лише невизначено стеноу плечима і ствердно кивнув обом заступникам.

Збентежено презираючись, присутні звільнили

приміщення, і тоді Затірка підійшов до столу президії:

— Я затримав вас, щоб зробити ось яку заяву... — по цих словах поліз у кишеню і вийняв пошарпаного записника.

Здивування керівної трійки досягло апогею.

— ...Вам, можливо, відомо, що я веду облік запізень на роботу в нашій конторі. Так от... — табельник розкрив книжечку. — З початку року ви, товаришу Скеля, зуміли запізнитися чотириста вісімнадцять разів, товариш Сірий відзначився триста сорок, а товариш Фаворит двісті сорок два рази. Разом це становить рівно тисячу запізень, або в чотири рази більше, ніж в усіх працівників контори за такий же період. У зв'язку з цим я замовив кольорові портрети кожного з вас, сфотографованих на фоні годинника нашої прохідної в момент запізнення...

...Наступного дня табельник Затірка приступив до обов'язків старшого інспектора по кадрах.

Олександр ШЕЛЕПАЛО.

м. Хмельницький.

КРІЗЬ ВЕСЕЛУ ПРИЗМУ

● На чолі виступив холодний піт: попав під гарячу руку начальника.

● Найогидніше хамство — витончене.

● Покохав з першого погляду. Розлюбив з другого.

● Чужими руками жар загрібає, своїми — гроші.

● Мрія знака питання — стати окличним.

● З огидою відвернувся: пізнав сам себе.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ВАЛЕНТИН ЛАГОДА

Перепади

Не про ті я перепади,
Що в погоді восени,
Що діймають без пощади
Гіпертоніків вони,
А про ті, що, може, де
Щось комусь перепаде.

Бродить хлопець, все никає,
Не спинається ніде.
Де гуляють — погукають,
То й йому перепаде.

У квартальнім звіті зав
Тільки нулик дописав.
Склад порожній — аж гуде,
Премія ж перепаде.

Тітка Мотря постачає
Покоління молоде
Гаряченьким, та не часм!
«Дещо» й їй перепаде.

З ферми спритний бригадир
Взяв теляточко руде
Та й погнав до себе в двір...
А кому ж перепаде?

Комітник вночі додому,
Вже «готовий», ледь бреде,
Там йому, як всім відомо,
Сто чортів перепаде.

Всякі спритники, гульвіси
(Скільки ще за ними йде!) —
Нам взнаки вони далися.
Тільки — досить, бо, дивися,
Ще й мені перепаде.

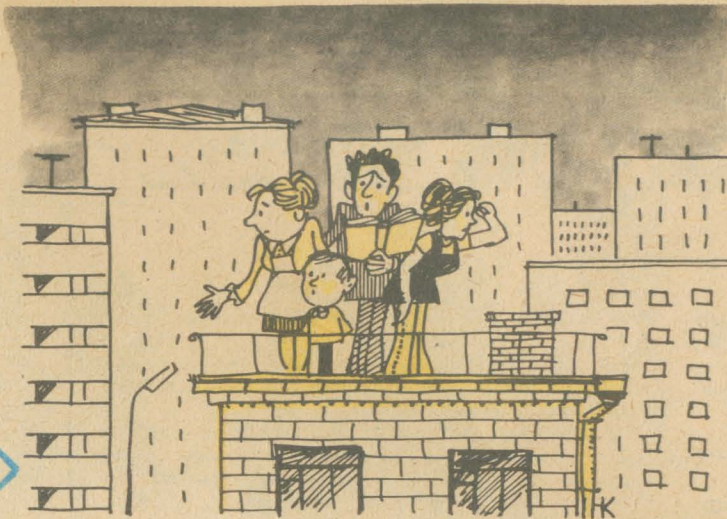
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

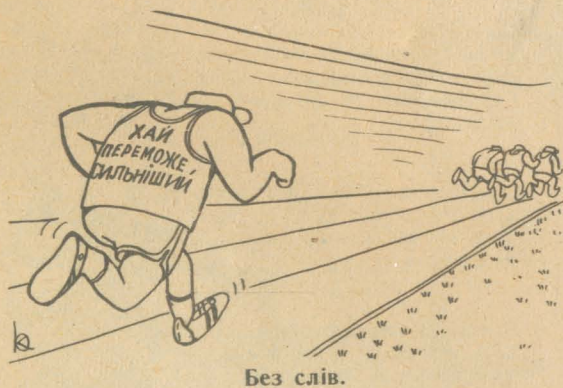
— Очевидно, збирається випхатися на якогось начальничка, бо дуже частенько приходиться до зоопарку голос тигра копіювати.

— Так хто ж розтлумачить дитині, що таке обрій?

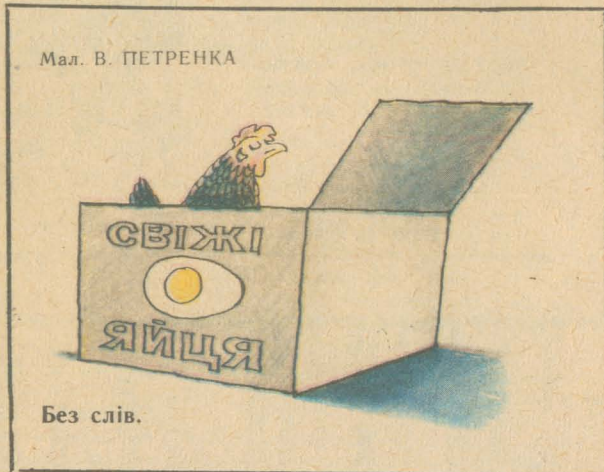

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

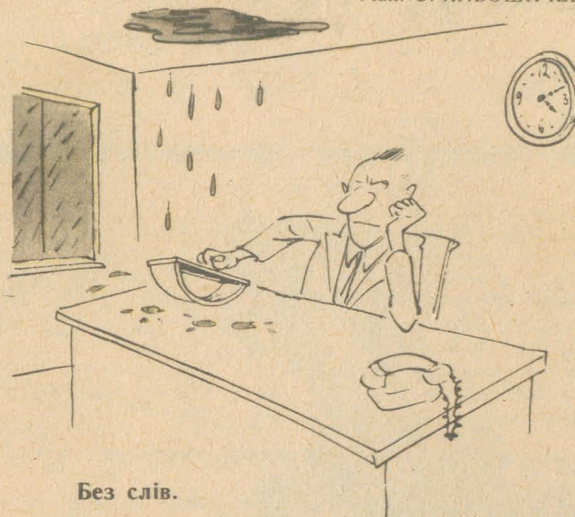
— Щось не чути, щоб сусіди лаялись. Може, поїхали у відпустку?

Мал. В. ШИРЯЄВА

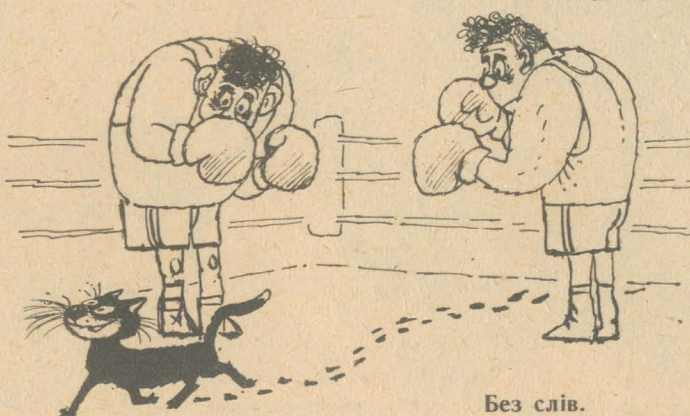
Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА.

Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Без слів.

Коментарі поетичні на теми прозаїчні

СВИСТУНИ

Наш перший у Вінниці 16-поверховий житловий будинок по вул. Київській, 59, заселений у 1975 році. Звідтоді у нас постійні перебої з водою, особливо гарячою. Взагалі, гарячою її можна назвати тільки умовно, але й та часом подається лише тоді, як усі на роботі, або серед глукої ночі.

З листа до редакції.

Чуті з кухні, чуті з ванни — все свистять «червоні» крани... Називаються вони вже не крани — свистуни!

Идуть листи із того дому В комунгосп, до виконкому. Повен жалю кожен лист... А у відповідь — лиш свист.

В. Ш.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Якийсь браконьер підстрелив у лісі дикого кабана. Поранений кабан, рятуючись, кинувся з лісу до села Савин. Та на своє лихо, довелося йому пробігати повз двір голови Савинської сільради Чижі І. М. А останній, як угодив кабана, схопив рушницю і кинувся навздогін. Він наздогнав знесиленого звіра й пострілом впритул вбив його. Мешканці села, які були свідками отакого полювання, з обуренням написали про це в «Перець».

Голова виконкому Козелецької райради А. І. Каменецький повідомив редакції, що листа було перевірено на місці й факти, зазначені в ньому, повністю підтвердились. За порушення правил полювання Чернігівське обласне управління лісового господарства наклало на Чижі І. М. грошовий штраф. А райвиконком за цей вчинок оголосив Чижі сувору догану.

ХІБА Ж ТО ГУЛЯЛИ!

ЖАРТ

— Ну, як вчора не веселлі Гулялось, Іване? Щось у тебе на похмілля Настрій препоганий.

— Не питай, Іван скривився, Гуляли не дуже: Ніхто навіть не побився, Не валявся в калюжі...

Микола ДМИТРИЄВ.

Учений ДІД

УСМІШКА

Діда Терешка всі на селі знають. Знають і поважають. Бо дід Терешко — не простий дід, а вчений. Різні книжки читає і все передбачає.

Часто до діда навіть бригадири й ланкові звертаються:

— Дідусю, яка погода буде на цьому тижні?

— Терешку Денисовичу, скажіть, чи не перешкодить нам дощ буряки зібрати?

— Як краще гичку для худоби засилосувати?

Дід Терешко охоче розказує, радить, показує й доводить на науковій основі, на життєвих прикладах, і прогнози його в більшості точні.

Якось до вченого діда бухгалтер Трохим Калюжний завітав. Уже в літах, із лисом, як бубон, головою. Одружувався бухгалтер тричі і тричі розлучався. Прийшов до діда з запитанням, хто може бути його долею в четвертий раз.

— А скільки тобі років? — питає суворо дід.

— А відгадайте, — каже бухгалтер.

— Відгадаю... — ожив Терешко Денисович. — Якщо судити по твоїй голові, то тобі більше сімдесяти. А якщо зважити на ті дитячі запитання, з якими ти до мене звертаєшся, то тобі ще й десяти немає. Ранувато, синку, женитися, ранувато...

Яків МУЛЯР.

м. Вінниця.

НА СТАДІОНІ

Загомніло-зашуміло:

Суддя утнув малий «грішок». Гув стадіон: — Суддю — на мило! А хтось кричав: — На порошок!

— Товариші! — ще хтось горлає, — Ви справедливо підійдіть: В селі товарів цих немає, — Кооператорів судить.

Микола НЕТЕСА.

м. Гребінка
Полтавської обл.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А ти казала, бабусю, що молочні ріки бувають тільки в казках!

ВОВЧОК

БАЙКА

Вовчок

Сховавсь у нору —

І мовчок:

«Хіба я винен?..

Просто горе,

Як подивлюсь на помідори.

Я не ламав,

Не толочив —

Зів'яли ж так,

Як хто скосив!»

Він тільки корінь підкусив...

Павло ЛАВРИК.

м. Суми.

МЕТА

В житті у кільки є мета:
Як вийти заміж за кита.

АЛЕРГІЯ

Почує слово «праця» Тит,
Його кидає зразу в піт.

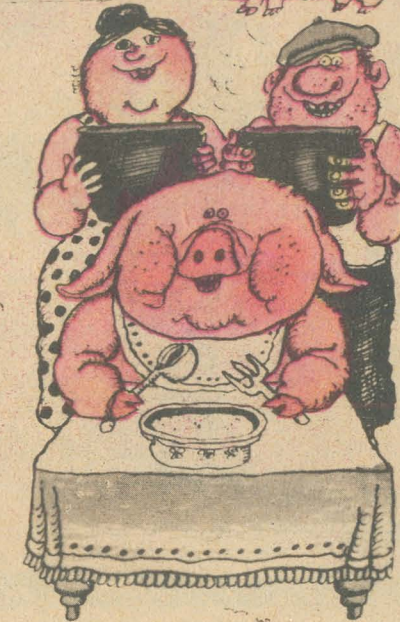
Володимир МЕРКУЛОВ.

ДОПІНГ для СВИНІ

Усі ми, товариші, знаємо, що таке свиня. Ні, ні, ми не кладемо у це слово якогось іншого значення. Говоримо про звичайнісіньку свійську свиню. Про оту неповоротку й ліниву тварину, котра народжується і до певного часу живе, в основному, заради задоволення суто матеріальних потреб людини. Також, товариші, знаємо ми з вами і те, що вирощують свинське поголів'я на спеціальних фермах та відгодівельних комплексах. Але, зауважимо одразу, не тільки там. Вирощують свиней і в індивідуальному порядку. У підсобних господарствах. Які мають і колгоспники, і подекуди робітники та службовці...

Однак, цілком зрозуміло, не в усіх отих господарствах тримають свиней тільки для свого домашнього столу. Є й такі, де господарі вирощують цих тварин іще й на продаж. І це теж цілком нормально. Інша справа — як довести свиню до, так би мовити, ринкової кондиції. Звичайно, із законами природи важко змагатися. Скільки свиню не годуй, більшою за себе вона не виросте. Проте, як свідчить практика, прискорити темпи її росту можна. Але як? Де знайти отой стимулятор, або ж своєрідний допінг, для прискореного розвитку, завдяки якому можна взяти максимум і м'яса, і сала?

Над цим запитанням не довго сушили голови жителі села Димитрівки Київської області С. Костенко та Д. Матюшенко. Отой допінг вони знайшли досить швидко. У Києві. А точніше — у ларку № 10 Радянського райгастрономторгу. Знайшовши спільну мову із продавщицею Л. Жук, Костенко та Матюшенко пригнали з рідного колгоспу грузовик і за одним рипом вивезли з ларка 668 кілограмів ячної крупи. Ну, звісно, свині дуже зраділи такому високопоживному додаткові до повсякденного

харчу і стали надзвичайно оперативно набирати вагу.

Так само швидко прагнули довести до базарної кондиції своїх свиней і жителі села Лебедівки Вишгородського району на Київщині М. Юхименко та А. Довгань, киянка В. Матвійчук. Для улюблених годіванців, котрі мусили принести їм добрячу виручку, вони при допомозі старшого продавця Н. Кравченко закупили у магазині № 926 Дніпровського райгастрономторгу понад півтонни різних круп.

Радували серця своїх власників шаленим ростом на хлібному допінгу і свині киянок А. Врублевської та О. Прилипко, жительки села Нові Петрівці Вишгородського району Л. Одинець. Перша добувала крупи у магазині № 1140 Мінського райгастрономторгу через посередництво працівників магазину О. Ря-

занової та К. Корж. Друга — у магазині № 408 Московського райгастрономторгу, де сама й працювала продавщицею. Третю облагодіяла завідувача виробництва їдальні № 13—117 Мінського тресту їдальні М. Сидоренко.

Ну, що тут можна сказати? Звичайно, хліб та хлібопродукти — добрий стимулятор, але ж призначені вони аж ніяк не для відгодівлі худоби. Згодувувати свиням наш дешевий хліб, щоб потім урвати солідний шмат поживи, — ось у чому полягає тверезий розрахунок хазяйки. І хоча держава всіляко стимулює розвиток присадибних господарств, дозволити наживатися при їх допомозі ми не можемо. Тим паче не можемо дозволити розтринькувати найцінніше багатство — хліб. Недарма закон вважає це кримінальним злочином, суспільна небезпечність якого полягає в тому, що він порушує нормальне постачання населення, призводить до використання цінної сільськогосподарської продукції поза її цільовим призначенням і є джерелом нетрудового збагачення спекулянтів.

Ось чому згадані хазяйки стали перед судом. І одержали, як мовиться, по заслугі. Відповіли перед законом за співучасть і працівники торгівлі, які сприяли вчиненню злочину.

А ми взялися за перо, щоб ще і ще раз нагадати любителям легкої наживи, що паразитувати за рахунок суспільства не вдасться нікому і що ніхто їм не дозволить робити з хліба допінг для свиней.

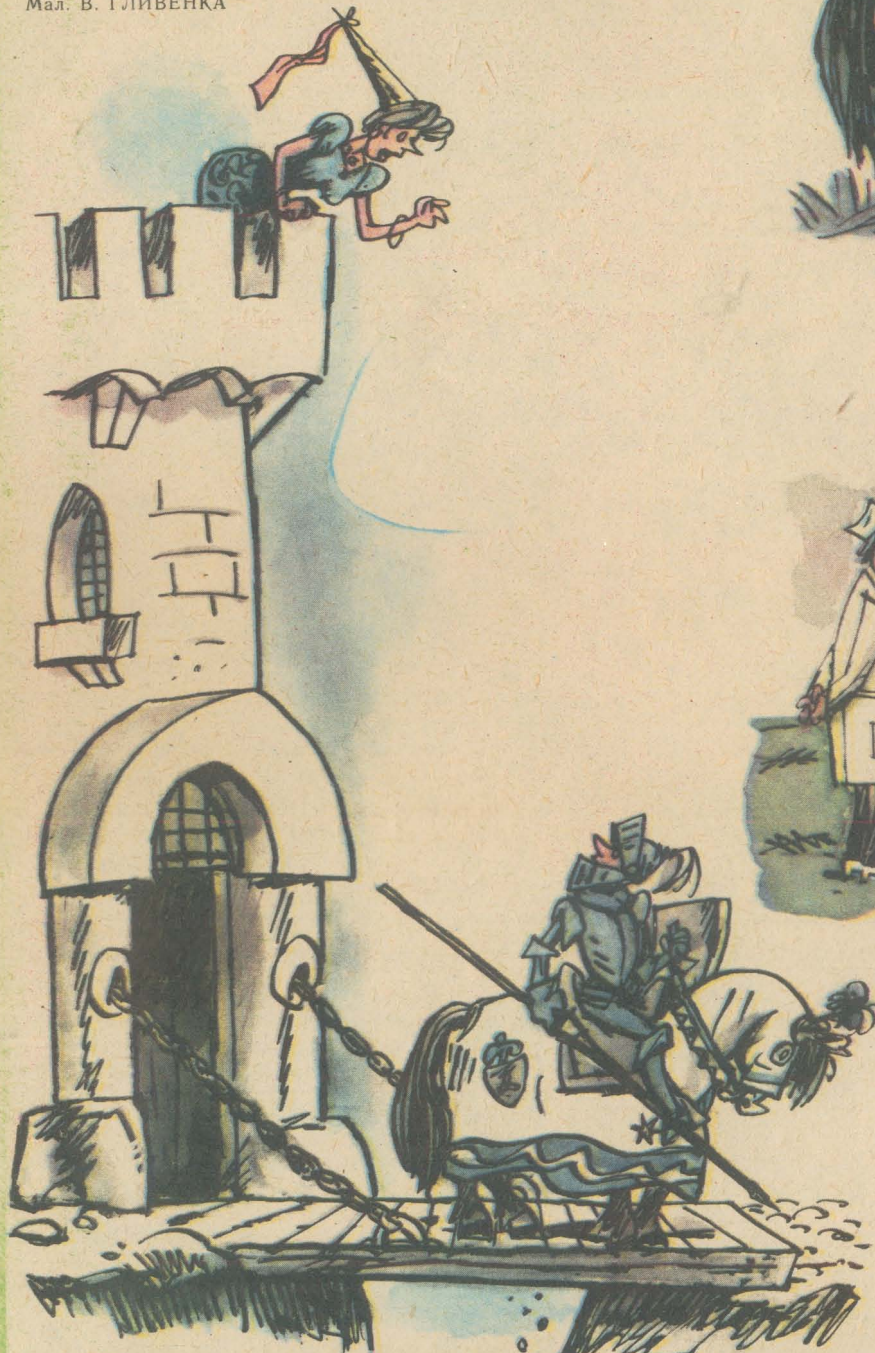
М. МАЙБОЖЕНКО,
член Київського міського суду.
О. ЩЕРБАК,
кандидат юридичних наук.

м. Київ.

МАЛЮНКІВ РАЗОК НА СЮЖЕТИ КАЗОК

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Уб'еш свого дракона, то на зворотному шляху зайдеш у крамницю, хімічестку і викличеш слюсаря.

Без слів.

— Вам було б дуже корисно побільше рухатись.

— Ні, що ви! Для ваших тисячі років, Кошею Безсмертний, ви добре збереглися.

«Летючий корабель»

— Нікого не беру — корабель іде в парк.

— А ще моя старушенція просить...

МУЛЬТИПЛІКАТИ МАРІЇ СТАРОДУБ

У село Антонівку Межівського району Дніпропетровської області їдуть люди і з Донецчини, і з Харківщини, Кіровоградщини, Білгородщини та з різних міст Дніпропетровської області... Їдуть та й розпитують:

— А де тут живе Марія Стародуб? Люди показують приїжджим чепуреньку хату, а то й ведуть до самих воріт Маріїної садиби.

Що ж це за знаменитість мешкає в Антонівці? Марія Христинівна працювала в колгоспі на полі і на фермі, а потім вирішила набути іншої професії. Захотілося їй стати лікарем. В інститут вона не пішла, бо вже й роки не молоді, та й середньої освіти бракує, але вирішила питання дуже швидко. Марія Стародуб оголосила себе дитячим лікарем, або по-вченому педіатром, відкрила у своїй хаті медпункт і почала приймати дітей на лікування. В практичній роботі допомогла Марії одна фраза, висловлена кимось з односельчан: «Кожна людина не позбавлена страху».

Постійно користуючись цією істиною, Марія встановлювала всім хворим один і той же діагноз: «Вона десь перелякалась».

Лікувала М. Х. Стародуб всіх одними і тими ж «ліками». Кляла у металевий кухоль невеличку грудку воску, розтоплювала його на вогні і виливала по краплі у миску з водою. Віск розпливався по поверхні води, охолоджувався і застигав, утворюючи різні фігурки, що скидалися на котів, собак, бугаїв, персонажів казок, а то й страшну бабу-ягу з палицею чи з мітлою в руці.

Марія показувала дитині свої «мультики» у мисці з водою і запитувала: — Ну, дивись і впізнавай, хто тебе налякав? Мабути, собаки!..

А коли було з'ясовано, чого і кого боїться дитина, Марія брала миску в руки і виливала воду разом з фігурками у помийне відро, приказуючи: — Ось ми вилеємо оцього злого собацюру у відро, і він більше не буде лякати дитинку... І живіть у тебе більше не болітиме!

Отак Марія Христинівна тричі розтоплювала віск, тричі виливала отого «псяку» у відро, а потім пропонувала матері привести дитину ще на два сеанси.

Та Марія швидко розчарувалась у педіатрії. Малий заробіток. Одна мати ткну тролячку, інша — карбованця, а декотрі і того не дадуть. Вгостять молодцю цукерками або пиріжками, подякують та й підуть. Лікувати дорослих — інша справа.

М. Х. Стародуб оголосила себе лікарем-універсалом. І почала лікувати дорослих людей.

Діагноз залишився той самий, що й для дітей: «переляк». А сама технологія лікування дещо змінилась. Марія Христинівна почала класти у кухоль велику грудку воску і, виливши його у миску з водою, ставила на голову хворому. Вона однією рукою тримала миску, а другою виплілює фігурку злої людини, яка налякала хворого. М. Х. Стародуб добре розуміє, що дорослі — не діти, восковими «мультиками» їх не здивуєш. Лякалом стали не коті й собаки, а «злі люди», «відьми», «молодиці з обманом», «казенні муж-

чини» і всі інші «нечестиви» в людському образі.

Перші клієнти відразу переконались, що Маріїне лікування допомагає, як мертвому припарка. Побувала у антонівської «лікарки» і Марія Іванівна Кравець — мешканка з сусіднього села Федорівки. Кілька разів розплавлявала М. Х. Стародуб віск, ставила ту миску з воском хворій і на голову, і на груди, і на живіт. Дев'ять разів виливала Стародуб воду з воском у відро, але хворій нічого нічого не допомогло.

Тепер односельці і мешканці довколишніх сіл вже не ходять до Марії на лікування. Але чутка про знахарку розлетілася далеко. Наслухавшись всяких небиллиць про Марію Стародуб, їде дехто здалека у Антонівку. Хворим їде, хворим і повертається додому.

Два рази довелося й мені побувати в хаті Марії Христинівни Стародуб. Вперше завітали ми вдвох з журналістом Межівської районної газети. Висока, чорнява молодичка запросила сісти і відразу поцікавилась, хто ж нас обох перелякав?

Мій товариш відповів, посміхаючись: — Перевернувся на автомашині.

Я вирішив вигадати щось інше. — Молодиця, налякала, — кажу. — Ліг спати та й забув закрити двері, а вона увійшла...

Марія Христинівна мовчки підкинула у плити палива, поклала віск у кухоль і поставила підігрівати.

Мій колега підморгнув на закопчений кухоль і сказав пошепки: — Видно, що ми тут не перші. Он кухоль який чорний...

М. Х. Стародуб вилила віск у миску з водою і почала м'яти його рукою. А коли на грудці воску видавила пальцями дві ямки, вона налякала його з води та й каже:

— Ось бачте, двоє очей. Оце і є вона, ота відьма, яка вас перелякала. Молода і чорнява. Остерігайтесь молодич. Від них всі біди на світі.

Коли «лікувальні процедури» було закінчено, ми обережно поцікавились, скільки ж нам платити доведеться?

— Якоїсь певної такси у мене немає, — відповіла М. Х. Стародуб. — Беру, скільки дають: п'ять, десять карбованців...

Мій колега пообіцяв привезти окорок, коли заколе кабана.

Вдруге я сам відвідав Марію Христинівну. У хаті було людно. Молодиця відразу мене і не впізнала. Вона тримала у діда на голові миску з водою і ліпила з воску чортика з ріжками.

— Так і є! Вона. Відьма та ще й з рогами! Бійтеся, діду, молодич. Від них усі гріхи на світі... Ось і недавно приїжджав до мене лікуватися один чоловік. Його теж молодичка перелякала. Отой чоловік ліг спати та й забув закрити двері. А вона, відьма, тихенько зайшла...

Послухав я оту розповідь та й подумав: і хто б налякав Марію Стародуб, та так, щоб вона назавжди відмовилась обманювати людей? Та й не тільки її. Щось дуже багато розвелось на неояких просторах нашої республіки таких лікарів-цілителів, як Марія Стародуб.

М. ПРЯДКО.

Свідок

ГУМОРЕСКА

— Що таке? Що трапилось? — я енергійно проштовхувався у центр натовпу, де приваблював бовванів новий міліцейський кашкет.

Але ніхто не відповідав мені. Довелося докопуватись до істини інтуїтивно.

— Я бачив! — крикнув, опинившись нарешті перед сержантом. — Я усе бачив!

— Що ж ви бачили? — запитав представник влади. Зліва від сержанта побачив підозрілого на вигляд хлопчину в насунутій на праве вухо смугастій кепці.

— Я все бачив! — з притиском повторив я. — Хуліганству треба покласти край! — і виразно, з викликом подивився на можливого винуватця.

— Що ж ви бачили? — охоронець

громадського правопорядку починав втрачати терпіння.

— Все, що тут відбулося! — урочисто проголосив я. — До найменших подробиць! І можу засвідчити!

Сержант розгублено оглянувся навкруги. Біля нас зібрався чималий натовп, і всі погляди були звернуті до нього.

— У чому справа? — суворо запитав він присутніх.

Нарешті, отой, у смугастій кепці набакір, зашарівся, переступив з ноги на ногу і мовив:

— А нічого... просто чекаємо транспорту, — і подивився на табличку «Зупинка автобуса».

Едуард КАМІНСЬКИЙ.

м. Перечин на Закарпатті.

ПРОГОВОРИВСЯ

Батько поцікавився у сина-п'ятикласника, що йому учить з географії.

— Та, легко задано. Про гори, — відповів хлопець.

— А які ти знаєш? — питає.

— Памір, Шипка, Казбек...

— Так ти уже куриш! — схопився за ремінь батько.

ДАВНО НЕ П'Є

— Кажуть, ти не п'єш уже? — Так. Оце, — почав підраховувати в пам'яті, — післязавтра буде три дні.

Повідомив М. МАЩЕНКО.

м. Київ.

Народні УСМІШКИ

НЕ ВАРТО БУЛО...

Судять опришка, народного месника. Суддя до селян:

— То ви бачили, як він задушив вашого пана?

— Та... бачили...

— Чому ж ви не прийшли на допомогу?

— Спочатку хотіли, але коли побачили, що він і сам упорався, то не вважали за потрібне втручатися.

Повідомив Г. ШКРИБА.

м. Воркута.

ЗАПИТАННЯ — ВІДПОВІДІ

Професор: — Петренко, чому це ви не слухаєте?

Студент: — Що ви, я все чую! Професор: — Тоді повторіть мої останні слова!

Студент: — «Петренко, чому це ви не слухаєте?»

Повідомив Л. КУЛИК.

м. Коломия Івано-Франківської області.

ПЕРЧЕНЯ

ІНШЕ ДІЛО

— Ну, чим сьогодні в нас займалась Алла?
— Я мамі посуд мити помагала!
— А наш Андрійко що в цей час робив?
— Та... заважав і чашку он розбив.
— Я бачу, що в кутку лежать на смітті Обидві,
і його, й твою,
розбиті.
— З моєю, тату, зовсім інше діло:
Свою я вже помитою розбила!

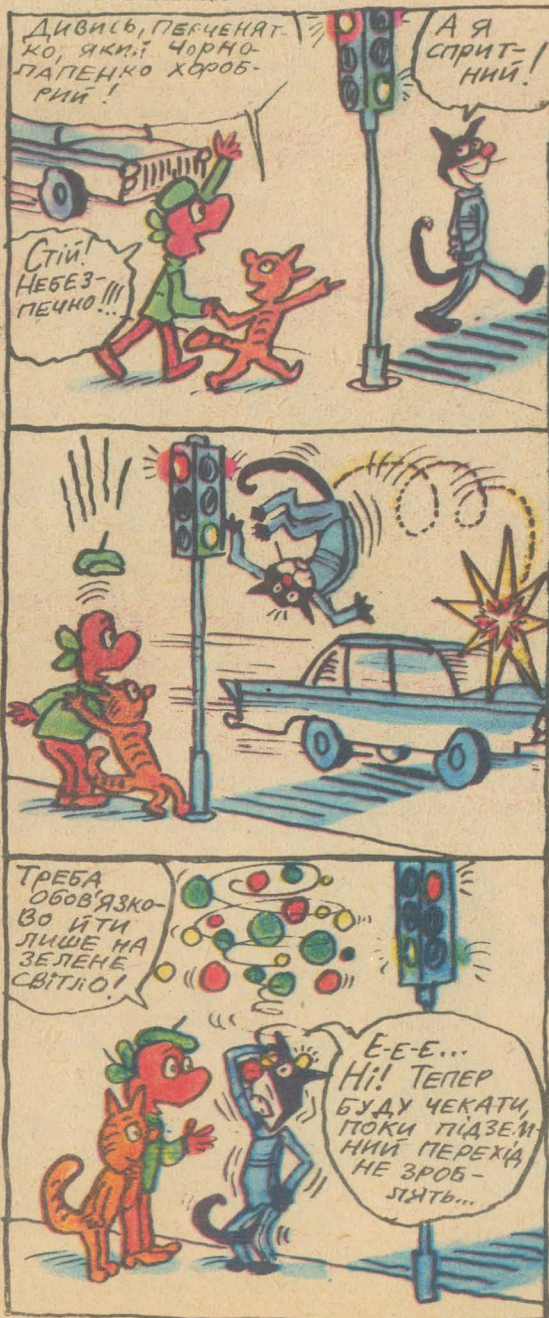
ЯКА БУКВА

Василь МОРУГА.

Мати навчає грамоти малого Дмитрика, показує йому букви.
— Усе зрозумів? — питає вона.
— Усе.
— А яка це буква? — показує вона в книжку.
— Кругла! — радісно відповідає хлопчик.

Л. ПАВЛЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРО НЕСЛУХНЯНУ ОЛЕНКУ І ХОРОБРОГО ІВАНКА

(КАЗКА ДЛЯ ДІТЕЙ КОСМІЧНОГО ВІКУ)

Десять-колись у далекому космосі, на одній невеличкій планеті жили-були собі старі-старі дід і баба. Жили вони тихо і мирно, бо обое давно вже були на пенсії. Дід цілими днями читав кольорову стереогазету, а баба дуже любила в'язати рукавички та шкарпетки з ниток, які їй прислали по телепередавачу з Землі.

Була у діда з бабою маленька внучка Оленка, але така вже жвава й непосидюча, що мали з нею старі багато клопоту.

Щодня, коли дівчинка йшла на прогулянку, дід з бабою наказували їй:

— Гуляй і грайся, Оленко, скільки хочеш, та гляди, не переступай білої лінії, якою обведений наш дім, бо коли переступиш, біда буде, і наші роботи-охоронці тобі не допоможуть.

Оленка старанно виконувала цей наказ. Та якось так захопилася грою, що й не помітила, як переступила білу лінію. В цю ж мить підлетіла на фотонній ракеті баба-яга, схопила Оленку — і тільки її бачили.

Зажурилися дід із бабою, заплакали гірко: думали, що вже ніколи не побачать своєї дорогої Оленки.

Саме в цю мить пролітав над їхньою планетою на маленькій ракеті відважний космічний мандрівник Іванко. Побачив він, що біда трапилася, і спустився до них. Розказали йому старі, як баба-яга Оленку вкрала. Вислухав їх Іванко та й промовив:

— Не плачте, не побивайтеся. Знайду я вашу внучку.

Довго літав відважний Іванко від планети до планети, від галактики до галактики, але знайшов-таки бабу-ягу. Жила вона на похмурий планеті, аж у найдальшому кінці Всесвіту, в невеличкому будиночку з одним ілюмінатором на синтетичній курячій ніжці.

Заховав Іванко свою ракету, підкрався до будиночка, заглянув в ілюмінатор і бачить: спить баба-яга, а Оленка в сусідній кімнаті плаче. Зіпсував тоді Іванко гальмо у бабиній фотонній ракеті, а сам пробрався непомітно в будиночок і всю сіль, яка там була, висипав у сміттєпровід. А далі зайшов до Оленки та й каже їй:

— Не бійся, Оленко, і не плач більше. Переможемо ми бабу-ягу. Ти тільки сиди тихенько, коли вона щось питатиме, а я їй буду відповідати замість тебе.

Тим часом прокинулася баба-яга, позіхнула та й говорить Оленці:

— Недовго вже тобі, дівчинко, жити залишилося. Зараз я тебе підсмажу і з'їм. Але скажи мені спершу своє останнє бажання, може, я його й виконаю.

А відповідає їй Іванко тонесяньким голоском, ще й схилює, наче Оленка:

— Якщо вже все одно помирати мені доведеться, то я б дуже хотіла, щоб мене посолити добре, коли я на сковорідці смажитимусь.

— Ну, це можна, — каже баба-яга.

Коли дивиться — а солі немає. Подумала стара, що сіль у неї скінчилася, й вирішила злітати в гастроном на Чумацький шлях. Сіла вона в ракету і помчалася з величезною швидкістю, промені сонця переганяючи. Та одразу й не помітила, що гальмо в неї не діє. А коли побачила, то було вже пізно: ні зупинитися, ні повернутися вона вже не могла. Так із того часу ще й досі носить баба-яга кометою по всьому Всесвіту.

А Іванко посадив Оленку у свою невеличку ракету і повіз дівчинку додому. Так зраділи дід з бабою своїй внучці, що ні пером описати, ні в казці розказати.

Святослав ЛИЩУК.

Я сидів за письмовим столом і складав текст дарчих написів на свіженьких, щойно з книгарні, примірниках свого нового роману. Звичайно, виснажливою цю роботу не назвеш, але певної зосередженості вона усе ж таки вимагає. Бо, переконаний, цінність такого дарунка визначається саме цим написом, і тільки наївні автори вірять, що бодай якесь значення має ще й зміст твору. Отже, я старанно виводив написи на книжках, чергуючи в певному порядку фрази, які мусили розчутити навіть тих, хто вже звик до дифірамбів: «Моєму «хрещеному» батькові в літературі», «Найдобрішому і найталановитішому», «Людині, яка зробила для мене більше, ніж рідна нянька»...

Дзвінок у двері не дав мені дописати чергову фразу. Кволий чоловічок із великою господарською сумкою вдивлявся в мене так, наче обов'язково хотів упізнати в мені близького родича.

— Ви будете письменник... е... е?... Автор ось цього роману?..

Він понишпорив у сумці і добув звітти мою книгу.

— Буду,— відчинив я двері навстіж,— заходьте...

Він зайшов і, зупинившись серед кімнати, вражено вступив в письмовий стіл, завалений примірниками нового твору.

— Оце все — теж?... — нарешті промовив.

— Теж,— посміхнувся я, розуміючи, що коїться в душі читача, якому раптом поталанило зустрітись з самим автором своєї улюбленої книги.

— От і я хочу, щоб ви...

— З величезним задоволенням,— беру в нього книгу. — Зараз я надпишу вам її. Як вас звуть?

— Прохором. Прохором Сидоровичем,— сказав він, дістаючи з кишені паспорт. — Можете переконатися.

— Навіщо, я і так вірю. Де ви бачили, щоб перед тим, як брати автограф, документи пред'являли?

— Який автограф? — здивувався він. — Ніякого автографа мені не треба.

— Не розумію. А що ж ви хотіли?

— Мені б гроші повернути. Два карбованці сімнадцять копійок.

— Які два карбованці? Які сімнадцять копійок?

— А ваш роман хіба скільки коштує? Два ж сімнадцять? Ось я й хочу, щоб мені їх повернули. Зайвого мені не треба. Якщо маєте два двадцять, я вам три копійки здачі дам.

— Нічого не розумію,— пробурмотів я. — Зрештою, я пишу, а не продаю книжки і, тим більше, не купую, отже, не маю справи з грошми. Зверніться до букіністичного магазину, там з радістю...

— З якою радістю! Категорично відмовились брати.

— Це неподобство!

— Яке там неподобство. Вони праві, навіщо їм ця халтура. Ніхто ж її не купить!

— Ви називаєте мій твір халтурою?

— І сумнівів немає. Справжнісінький літературний брак. А брак, як відомо, повертають. І повертають тому, хто його виготовив.

— Так це ж не предмет ширвжитку, а роман! — роздратовано мовив я. — Тим більше. Коли береш щось інше — там хоч бачили очі, що купували, а тут — спробуй здогадайся. Поки не прочитаєш, це — кіт у мішку. Отже, давайте мені два двадцять, а я вам — три копійки здачі... Бо чого це я повинен за вашу сіру і безбарвну жвачку, яку ви розтягли на триста п'ятдесят сторінок, свої трудові гроші платити! Якщо ви їх мені не повернете, це буде дуже непорядно з вашого боку.

Мене аж тіпало від обурення. Я витягнув троячку і віддав цьому знахабнілому типові.

— Натє, здачі не треба!

— Ви маєте рацію, що не берете здачі,— не моргнувши оком, сказав він. — Я витратив на вашу книгу всю суботу і півнеділі. Вісімдесят копійок — це, звичайно, слабенька компенсація,

НЕПОРОЗУМІННЯ

ГУМОРЕСКА

але, як то кажуть, з поганої вівці хоч вовни жмут...

Цей візит настільки вивів мене з рівноваги, що коли я знову сів за письмовий стіл, аж ручка тремтіла в руках. З трудом дописав черговий напис на романі і вирішив решту відкласти на завтра. Дзвінок у двері примусив мене здригнутися. З недобрим передчуттям я відчинив. Кремезний бородань, привітавшись, простягнув мені через поріг книжку в знайомій обкладинці.

— Поверніть мені, будь ласка, два карбованці сімнадцять копійок.

— Що, не сподобався мій роман? — дерев'яним голосом спитав я.

— А кому він може сподобатись? Примітив дешевий! — відказав він.

— Ну, ну, — обурився я, — попрошу тут не висловлюватись! Зараз віддам вам два сімнадцять і йдіть собі з богом...

Потім прийшли дві дівчини — чорноброва і синьоока. І таке сказали про роман, що мені в очах потемніло.

А далі мене відвідали соромливий студент і балакуча пенсіонерка, делікатна старушенція і скандальний молодик, неголений тип з простудженим голосом і криклива дама в окулярах. Усім я змушений був видати по два сімнадцять. Купа повернутих книжок катастрофічно збільшувалась, погрожуючи перетворити мою квартиру на книгосховище.

— Прийом книжок припинено,— сказав я черговому візитеру у відповідь на його нахабну вимогу. — Гроші закінчились!

— Не знаю, що у вас закінчилось,— з викликом мовив той,— але мене до вас направив директор книгарні, і я не піду, поки ви не повернете моїх грошей.

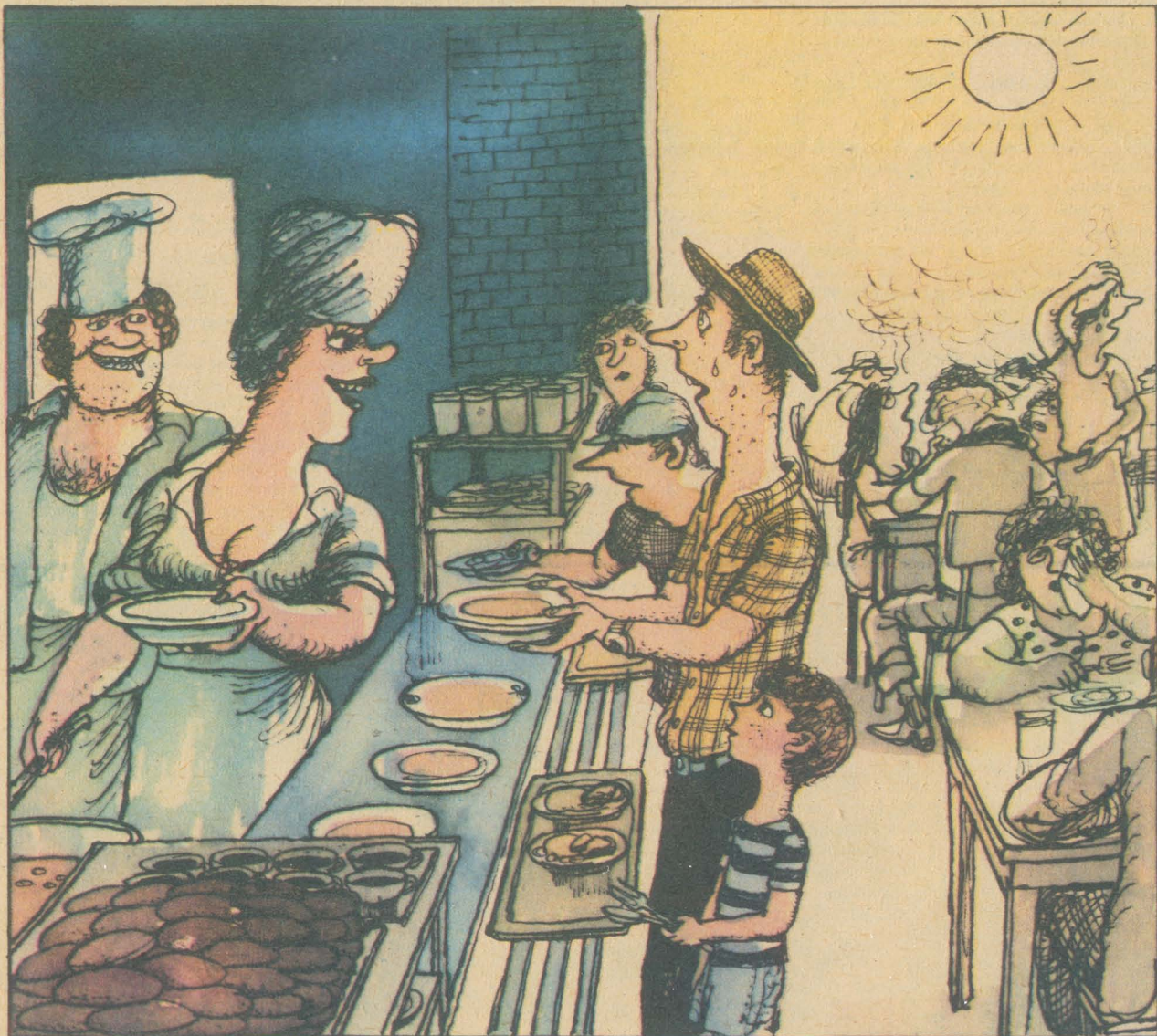
Віддавши два сімнадцять цій нахабі, я зателефонував директору книгарні.

— Ви що,— кажу,— збожеволіли? Чого це раптом усім покупцям мою домашню адресу даєте? Де це таке бачено, щоб автор гроші повертав читачеві?

— Вибачте,— відповідає директор. — Вийшло непорозуміння. Річ у тім, що я лише недавно тут працюю. До того керував взуттєвим магазином. А там знаєте як? Виявить покупець брак у черевиках — на фабрику відсилає. Йому або черевики обмінюють на якісні, або гроші повертають. От я й вирішив, що цей порядок і на книги розповсюджується. А виявляється, з книгами інакше. Мені вже дзвонили з книготоргу. Розтлумачили. Так що не хвилюйтесь, більше нікому вашої адреси не даватиму...

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Супчик у вас холодний...

— Нічого, он там на веранді нагріється.

Пивомобіль

Після традиційної суботньої лазні ми з приятелем стрілися в нього на квартирі і, зручно вмовившись біля телевізора, відкоркували запітнілу пляшку «Жигулівського».

— Що там не кажи, — натхненно мовив я, — а воно таки непогано після добрячої лазні вгамувати спрагу склянкою прохолодного янтарного напою, котрим з давніх-давен славився наш край. Пиво прекрасно освіжає, тонізує та...

— Господи! — раптом злякано переббив мене товариш, показуючи на пляшку. — Що це таке?..

Трохи збитий з пантелику його вигук, я, однак, не проминув нагоди похизуватися своєю обізнаністю в пивоварній справі:

— Та ж пиво, — відказую, — малоалкогольний пінистий напій, що виготовляється шляхом бродіння сусла з солоду, хмелю та води.

— Я питаю, що це-е-е таке? — жалібно хапаючи ротом повітря, не вгамувався мій друг.

Відчувши недобре, беру до рук пляшку:

— Пиво «Жигулівське», — читаю на етикетці, — виробництва Мукачівського пивоварного заводу. А що, — питаю обережно, — несмачне?

— А ти сам спробуй! — аж сіпнувся приятель.

Роблю ковток і... мало не випускаю склянку з рук. Рідина нагадує якусь дивну суміш бензину, мастила та інших не відомих мені продуктів нафтопереробної промисловості.

Мій друг рішуче підвівся:

— Пішли!..

Виходимо на подвір'я, і приятель вливає в бак свого «Запорожця» пляшку «Жигулівського». Потім вмикає запалення. Двигун... запрацював!

— Ти диви... — сторопів я. — Краще, ніж на пальному. А куди поїдемо?

— На пивоварний завод, — сердито

відказав товариш. — Хочу глянути на оце «сусло», що з нього таке пиво варять.

...Директор заводу Іван Гнатович Вурста зустрів нас привітно. А друг, що й досі здригався від однієї лише згадки про той химерний напій, одразу так і випалив ще з дороги: на вашому, мовляв, пиві приїхали, чудово слугує за пальне.

Іван Гнатович не повірив.

— Та ви у вікно погляньте, — гарячкує приятель, показуючи туди, де пофиркував якимось зеленим димом його «Запорожець». — Він же на чистому «Жигулівському» нас сюди довів, можете перевірити.

Директор перевіряти не пішов. Він кудись подзвонив, і до кабінету ввійшла жінка в білому халаті.

— Зараз, шановні, — сказав Іван Гнатович, — наша завідувача лабораторією Ольга Ярославівна Легка внесе в це питання цілковиту ясність.

А та й справді все дуже добре роз'яснила.

— При лабораторному аналізі пива, — сухим професійним тоном мовила вона, — в його складі виявлено компоненти нафтопродуктів.

— А нащо ж ви його в торговельну мережу відправили? — поцікавився я.

— Та скільки ми там його відправили, — трохи помовчавши, знайшовся директор. — Якихось 700—800 ящиків. При наших масштабах виробництва — дрібниця. Та все ж, — він ураз посерйознішав, — до плану який не є, а привісок. До того ж, — він по-змовницькому глянув на нас, — ви ж самі казали що

двигун... того... працює. От і їздіть на здоров'я.

Мій приятель тепер так і робить. Правда, відтоді мукачівське «Жигулівське» зве не інакше, як «Двигунівським», а свій старенький «Запорожець» — пивомобілем.

М. МИХАЛЬЧЕНКО.

Закарпатська область.

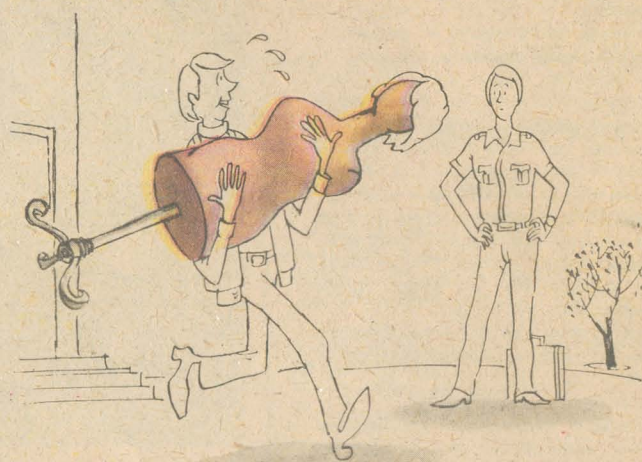
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Чи то бажання виділитися з-поміж інших працівників торгівлі, чи то природжена схильність до хамства та обдурювання — не наслідуються категорично стверджувати, що саме — тільки ж щось заважало завідуючій магазином «Продовольчі товари» в с. Залаззя Любашівського району Волинської області Г. Прокопюк та продавцеві Г. Чучко працювати якщо не зразково, то хоча б нормально. Як не обважать когось, то облають. А найчастіше робили це, як кажуть, «комплексно». Що, звісно, набридло покупцям, і вони поскаржилися Перцеві. Як повідомив голова правління обласпоживспілки т. Сарновський, за порушення правил радянської торгівлі Г. Прокопюк та Г. Чучко з посад звільнені.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Я обіцяв своїй нареченій носити її на руках! Оце тренуюся.

ЗАГАДКА УПАКОВКИ

Воно наче б дрібничка, а от — цікаво! А коли починаєш над цим роздумувати, то ще й більша цікавість розбирає: чому, ну чому та упаковка така скромна?..

Але — стривайте-но: ви ж, либонь, «не в курсі» про що мова.

Значить, так. Профспілковий пресі сам бог, як то кажуть, велів займатися у першу голову справами профспілковими, які, так би мовити, являють собою животрепетний інтерес для представників тієї чи іншої професії. Журнал англійської профспілки учителів теж, звісна річ, — не виняток. Отож, ступаючи нога в ногу з практикою англійської педагогіки, він умістив на своїх сторінках рекламу однієї фірми, яка люб'язно пропонує свої послуги в благодійній справі виховання підростаючого покоління: фірма обіцяє забезпечити замовників доброякісними, фабричного виробництва різками для шмагання дітей.

Як можна з тієї реклами судити, фірма береться задовольнити при цьому найвимогливіших клієнтів, які тонко розуміються на секретах виховного процесу, враховують вікові та інші особливості своїх підопічних. Так, наприклад, серед рекламованої продукції є навіть різки «формату для дитячого садочка», які призначаються «для маленьких дітей, що їх звично карають, розклавши на батьківських колінах».

Всього пропонується на вибір аж вісім типів різок. А при цій у рекламі зазначається, що замовникам вони фірмою доставляються в упаковці, «яка не впадає у вічі».

От саме цей пункт — «не впадає у вічі» — нам чомусь якраз у око впав і найбільше цікавить нашу підігрівку. Ну чого б це: ні сіло, ні впало — така скромність! Упаковка ж, коли про рекламу товару йдеться, — не остання шпичка в колесі. Врешті, вона й сама за рекламу править. От якраз би й годилося постаратися, аби вона увагу до себе привертала, в око впадала!

А тут — усе навиворіт виходить...

Просто тобі — загадка!..

Якби-то, скажімо про якусь недозволену продукцію ішлося, — так ні ж: Великобританія — єдина в Європі країна, де така продукція може мати законний збут, бо духопелити дітей тут не забороняється — це і узаконено, і ретельно практикується у більшості шкіл. І особливих причин для цього вчителям шукати не треба — аби тільки охота була, а привід знайдеться. Так, наприклад, 14-літнього сина Джейн Козанс із Глазго класний керівник «ярусидив» до ґрунтовної хлостки тільки за те, що той, аби скоротити дорогу додому, пробіг через кладовище, що зі школою сусідувало.

Щоправда, деякі вчителі, треба їм віддати належне, у своїй педагогічній практиці многотрудній обходяться без різок — віддають перевагу ремінним нагайкам, паскам, гумовим шлангам, металевим лінійкам. Мабуть, на цю частину вчительства, як на потенційного шанувальника її продукції, фірма не розраховує.

Але ж вона розраховує на ту частину англійського поспільства, яка теж, не покладаючи рук, трудиться над вихованням молодого покоління в домашніх умовах. Недарма ж у рекламі з такою шанобою згадуються «батьківські коліна». І коли йдеться про доставку фірмою замовникам вищезгаданої продукції для домашнього вжитку, то, думається, була б саме раз така упаковка, щоб усім в очі впадала: батькам бо, що не кажіть, а приємно, коли й інші бачать, що вони на витрати йдуть, аби тільки їхнє дитя ума-розуму набиралося; хай би сусіди, зачувши, як твоє чадо верещить, знали, що виховуєш ти його не якоюсь там примітивною реміняною чи чимось іншим, що під руку попало, а за свої кровні спеціально для цього купленою патентованою різкою відповідного формату.

Але ж упаковка така, що знайомі та сусіди можуть на ту посилку й уваги не звернути, можуть і не догадатися, що ти оце витратився, аби нащадкові своєму жовторотому сюрпризик зробити.

Подумалося було: а може, ота скромність, ота непримітність упаковки пояснюється тим, що хазяям фірми за свою продукцію соромно? Та знову ж таки — ні: розхваляють же он, рекламують привселюдно!..

Та й, справді, чого б то їм, питається, соромитися?! — продукція, як можна судити, — високоякісна; асортимент — широкий... Англійці можуть бути спокійні, коли йдеться про виховання їхньої зміни — є, слава богу, чим виховувати!..

А от самій тій зміні — на душі неспокійно. І не тільки тому, що багатьом її представникам на тернистому шляху до знань доводиться вступати в небажані контакти із високоякісною різкою. Це ще можна було б якось терпіти, якби в зміни була певність, що за терпіння їй воздасться якщо й не сторицею, то обов'язково хоча б дешицею, що набуті знання допоможуть у подальшому, уже самостійному, житті-бутті.

А такої наявності якраз і нема: з випускників британських середніх шкіл тільки половині фортунить знайти роботу. І просвітку в цій ситуації не видно.

«У Великобританії», — пише нью-йоркський журнал «Ньюсуік», — де рівень безробіття один із найвищих серед країн Спільного ринку, консервативний уряд Маргарет Тетчер, як і раніше, вважає своєю головною метою загнущання інфляції, навіть ціною дальшого зростання кількості безробітних...»

Із трьох мільйонів англійських безробітних третина — молодь, віком до 25 років. І це — не тільки ті, в чий пам'яті ще свіжі спогади про шкільні різки, а й молоді спеціалісти з вищою освітою.

«Сьогодні», — пише той же «Ньюсуік», — багато молодих громадян втрачають надію на те, що їм взагалі коли-небудь удасться знайти роботу. Все більше юнаків та дівчат закінчують вищі учбові

заклади, але освіта не допомагає їм у трудовлаштуванні. «Тепер нема сенсу старанно вчитися, — твердить один із урядових економістів Великобританії. — Навіщо набувати знання, якщо у вас стільки ж шансів улаштуватися на роботу, як і в найлінійшого студента з вашої групи?»

Ну, та ми — не про це. Повернімося-но до оптимістів...

Здавалося б: при такому забезпеченні різноформатними високоякісними різками, оптимістично настроєна частина англійців може собі спокійно втішатися думкою, що про виховання молодого покоління боятися нічого. Але, як не прикро, а й над цією їхньою втіхою загроза нависла.

Ні, справа не в тім, що недавно, після 7-річного розгляду скарги уже згадуваної нами Джейн Козанс, європейський суд у Страсбурзі виніс ухвалу, в якій указується, що шмагання дітей різками у англійських школах без згоди батьків суперечить Європейській конвенції про права людини і мусить бути відмінене. Ні, не в цій справа. Бо ухвала — ухвалою, а традиції — традиціями. Англійці ж, як відомо, уміють свої традиції оберігати. Так що тут іще надвое бабка ворожила.

Справжня загроза з іншого боку насувається. Не із заморського Страсбурга, а з рідного Лондона.

Справа в тім, що і достатня кількість, і широкий асортимент першокласних різок — то ще не все. Треба, щоб було ще кому тими різками й орудувати. Тим часом число вчителів у англійських школах, як і число самих шкіл, помітно зменшується. Бо очолюваний енергійною і войовничою леді сьогодишній англійський уряд, веломовно глаголячи про боротьбу із злочисною пухлиною інфляції, нещадно відпанахує живі куски від асигнувань на соціальні потреби, в тім числі й на освіту. При тому другою рукою щедро підсипає грошенята в бездонний капшук не дуже-то в наш час шанованого бога, бога війни Марса. А щоб приглушити дзенькіт благородного металу, витрачуваного на небагатородні цілі, його в заяложені, просякнуті жовцю та брехнею словеса про «радянську загрозу» загортають та упаковують....

До речі, про упаковку. Оце якраз спало на думку, що незрозумілу скромність упаковки для різок можна пояснити тільки одним: дивлячись, як уряд «економить» за рахунок елементарних соціальних потреб, фірма вирішила зекономити бодай на елементарній упаковці.

І це, звичайно, можна зрозуміти. Тим паче, що така торговельна «політика» фірми, на відміну від політики сьогодишнього англійського уряду, ані життєвим інтересам, ані самому життю англійців не загрожує.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Правлячі кола Ізраїлю, підтримувані міжнародним сіонізмом і імперіалізмом, проводять на Близькому Сході політику агресії і розбою.

Мал. М. ЛИТВИНА

Ізраїльський ТАНКдем.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

СТРАШНЕ ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

...«Але, товариші колгоспники, ви повинні теж десь випасатися, але пам'ятайте — пасти не маєте права, поки не сказав бригадир де».
(З протоколу).

Надіслав Д. МАРКОВСЬКИЙ.

«Товариші! Ми підвели підсумки роботи у тваринництві. Це сама головна, сама відповідальна і почесна робота».
(З протоколу.)

(З протоколу.)

«Щоб поправити положення, потрібно зібрати збори і провести збори і спитати з товаришів, що ж буде далі».

(З протоколу.)

Надіслав В. ПІСКОВИЙ.

«Була присутня на операції на правій нозі у хворого Іванова».

«Перестелив двох хворих».

(Із щоденників студентів-медиків)

Надіслав А. ПРИДАТКЕВИЧ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Іще років зо три-чотири тому, читаючи в твоїй пошті скарги на бракоробів-будівельників ми тішили себе надією, що це тільки десь у людей грапляються подібні неприємності, а нас вони обминуть. Тим більше, що майстри з Волочиської ПМК-222, зводячи наш будинок по вулиці Горького, 18-б, як той казав, парка не парили, здали об'єкт не в кінці півріччя або року, коли головне для них — отримати на руки приймальний акт: у червні 1980 року переступили ми вже пороги своїх квартир.

Власне, «переступили поріг» — це не зовсім точно сказано, бо в деяких квартирах порогів не було взагалі. Так само, до речі, як і змішувачів до ванн, комплектуючих деталей до газових плит і т. д.

Але це — пісбиди. Біда полягала в тому, що

49-квартирний будинок залишився на першу зиму без тепла. Мерзли ми й минулої зими. І куди тільки не зверталися — у міськраду, до керуючого райсільгосптехнікою І. Г. Царенка, якій належить будинок, в будинкоуправління — всюди не скупилися лише на теплі обіцянки. А тепла — як не було, так і немає. Нині, щоправда, спасибі літечку, жити можна, але ж, як ти, Перче, знаєш, за літом має звичку приходити осінь, а за нею і зима не бариться. Якими б гарячими обіцянками і запевненнями нас не годували, гарячі батареї опалення усе-таки краще.

УЛЬЯНОВА, КОВАЛЮК, КОВАЛЬЧУК, ГУМЕНЮК, ЯКУБОВСЬКИЙ, ГОРШКОВ, ГАЛАС, ВОЙТОВИЧ —

усього 26 підписів.

Хмельницька обл.

Скажи, чи нема серед твоїх численних знайомих кваліфікованого лікаря-отоларинголога? І знаєш, навіщо він нам знадобився? Хочемо ми, Перче, щоб перевірів він слух у будівельників пересувної механізованої колони № 88 тресту «Чернігівсьільбуд». Ще у 1977 році пообіцяли вони нам, членам житлово-будівельного кооперативу № 1, що утворився в місті Козельці, оперативно спорудити житловий будинок. Але минає ось уже п'ятий рік, а ми все і досі ходимо кандидатами у новосели.

Так от, друже, нас тепер і цікавить питання: як у цих будівельників зі слухом? Можливо, даючи обіцянки, вони самі не чують власних слів?

О. ПЕЧУРА,

голова житлово-будівельного кооперативу № 1.

Чернігівська область.

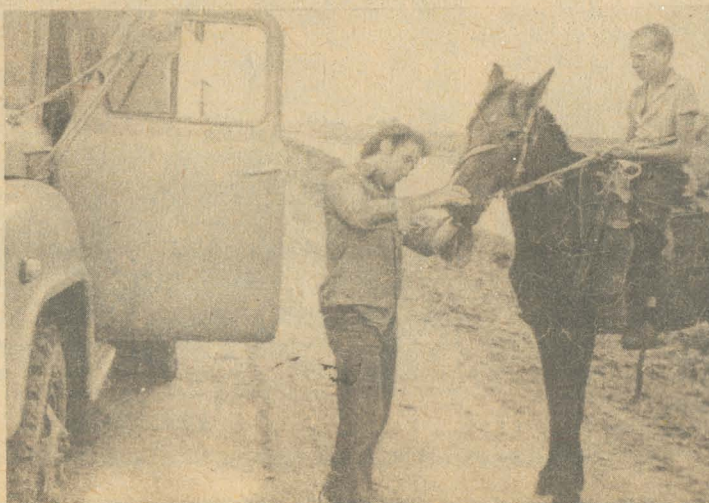

ВЕСЕЛИМ ОБ'ЄКТИВОМ

Фото В. ДИКАНЯ

— Посміхайся, ведмежатко!

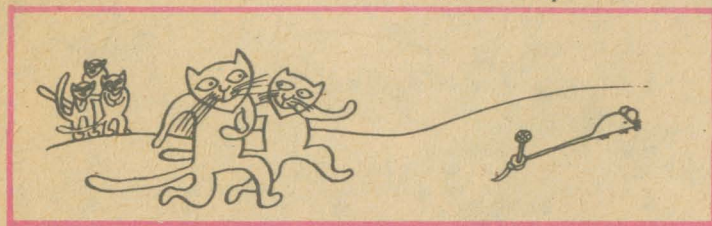
Техогляд.

Знайомство.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

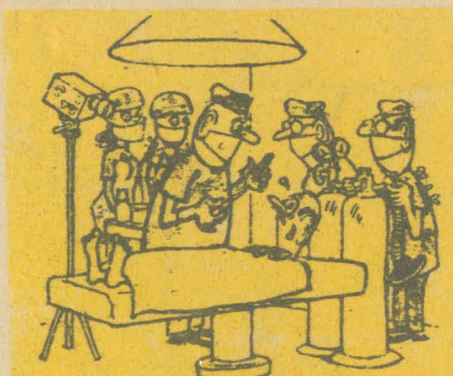
Малюнки з журналів:
«РОГАЧ» — Братіслава,
«ДИКОБРАЗ» — Прага,
«СВЕТ СОЦІАЛІЗМУ» — Прага.

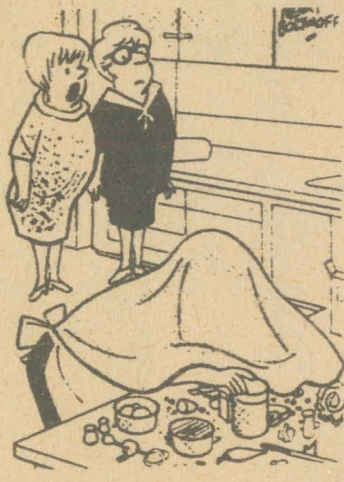
— А для вас, пане начальнику,
ми організували невеличке, але
дуже приємне полювання.

Без слів.

— Чи не могли б ви сказати
йому, скільки буде коштувати опе-
рація, бо він і під наркозом не засне.

— Готує вона чудово, але кулі-
нарні рецепти тримає в суворій
таємниці.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

♦ У фейлетоні «Чому зарвався дирек-
тор?» (№ 2 журналу) писалося про те,
що у селі Струга ніяк не відремонтують
баню, хоч Новоушицький райвиконком
ще у травні минулого року запевняв
жителів села, що баню буде капітально
відремонтовано до вересня.

Після виступу Перця заступник голо-
ви виконкому Хмельницької облради
Є. Я. Гусельников повідомив, що баню
вже повністю відремонтовано й здано
в експлуатацію.

♦ Про те, що у місті Ужгороді був
унікальний витверезник, бо розташову-
вався він в одному приміщенні з му-
зичним товариством, писалося у «Пер-
ці» за минулий рік (фейлетон «Уні-
кальний і найкращий»). Але і після цьо-
го виступу керівники міста нічого не
зробили для того, щоб відселити му-
зичне товариство. Довелося Перцеві
ще раз виступати з фейлетоном «Кон-
аніма по-ужгородському» (№ 4 жур-
нал за цей рік).

Як повідомив редакції секретар За-
карпатського обкому Компартії України
тов. Семенюк, обласному відділенню
музичного Товариства УРСР виділено
нове приміщення.

♦ «Цікава пропозиція» — так назива-
лася замітка, опублікована у «Перці»
№ 5, в якій йшлося про те, що у місті
Смілі, в будинкові № 65 по вулиці
Жовтневій не працює водопровід.

Заступник голови виконкому Чер-
каської облради А. Н. Ткаченко повідо-
мив редакції, що в цьому будинку
проведено ремонт водопровідної мережі
і водопостачання тепер налагоджено.

♦ Житель села Копистирин (Шарго-
родський район) Русенко А. написав
редакції, що він придбав холодильник
«Апшерон». Та холодильник виявився
бракований, і його довелося через мага-
зин відправити на завод. З того часу
минуло вже кілька місяців, а автор
листа не має досі ні холодильника, ні
грошей.

Після втручання в цю справу Перця
керуючий Вінницькою оптово-торго-
вельною конторою облспоживспілки
І. Л. Костенко повідомив, що Русен-
ку А. повернуто гроші за холодиль-
ник.

♦ До редакції надійшов лист про те,
що в заготконторі Вишгородського (Ки-
ївщина) райспоживтовариства погано
зберігали заготовлену восени капусту,
внаслідок чого значна частина її зіпсу-
валась.

Голова Вишгородського райвиконко-
му Б. С. Синьок повідомив редакції, що
факти, викладені в листі, мали місце.
Правління райспоживтовариства роз-
глянуло це питання на своєму засіданні.
За незадовільне зберігання капусти
директорові райзаготконтори Ковальчу-
ку А. С. оголошено догану, зав. скла-
дом Опанасенко К. І. з цієї посади
звільнено, а матеріали перевірки
передано до прокуратури району.

— Що це за мотузка в тебе на пальці?
— Жінка зав'язала, щоб не забув вкинути
листа.
— І вкинув?
— Та ні, вона забула дати його мені.

Республіканець — кандидат у губернатори
штату — виступав з промовою і наприкінці запи-
тав, чи є серед присутніх демократи. Підвівся сивий
чоловік з довгими вусами і сказав:

— Я демократ.
— Друже мій, ви не могли б нам розповісти,
чому стали демократом? — запитав кандидат.
— Звичайно. Я завжди був демократом, бо мій
батько був демократом і мій дід теж був демокра-
том.

— А скажіть, якби ваш батько був конокрадом
і ваш дід був конокрадом, ви теж стали б конокра-
дом?

— Ні, я був би республіканцем.

Літератор:

— Уяви собі цей жах: приходжу вчора додому
і бачу, що мій чотирирічний син рве на шматки
рукопис!

Його приятель:

— Як, він уже навчився читати?!

— Ця жінка страждає за віру.
— У що ж вона вірить?
— У те, що може носити тридцять п'ятий
розмір туфлів на тридцять дев'ятий розмір ноги.

У літаку стара леді довгий час з доброзичливою
цікавістю дивилася на юнака, що ритмічно жував
гумку. Нарешті вона нахилилася до нього і сказа-
ла:

— Дуже жалкую, хлопче, але вам немає
ніякого сенсу розмовляти зі мною: я абсолютно
глуха.

— Хто був першою людиною, Том?
— Джорж Вашингтон, сер, він був першим на
війні, першим у...

— Та ні, першою людиною був Адам, —
заперечив учитель.

— А я й не знав, що першими могли бути
іноземці.

Дружина сказала чоловікові, що увечері при-
дуть гості. Він негайно прибрав із передпокою усі
парасольки.

— Джек, невже ти боїшся, що гості поцуплять
твої парасольки?

— Ні, я боюся, що вони їх пізнають.

— Не знаю, як бути, — каже один молодик
іншому. — Я можу оженитися на багатій вдові, яку
не люблю, або на бідній дівчині, яку дуже люблю.
Що робити?

— Раджу тобі прислухатися до свого серця
і одружитися з тією, кого більше любиш.

— Ти маєш рацію, оженися на бідній дівчині.

— У такому разі, чи не даси мені адресу вдови?

Переклад Нонни КОРНІЄНКО.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 13 (1127)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.06.82. Підписано до друку 16.06.82. БФ 09252. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.588.500. Зам. 02624.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Орден Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканирован reduktor
для rutracker.org

— Як на мене, то я в першу чергу задовольнив би його вимогу.